

His Mistress by Christmas
Victoria Alexander
Copyright © 2011 Cheryl Griffin
Toate drepturile rezervate
Coperta ilustrației: Chris Cocozza



Lira®

Lira și Cărți romantice sunt mărci înregistrate ale
Grupului Editorial Litera
O.P. 53; C.P. 212, sector 4, București, România
tel.: 031 425 16 19; 0752 101 777
e-mail: comenzi@litera.ro

Ne puteți vizita pe
www.litera.ro/lirabooks.ro

Căile nebănuite ale iubirii
Victoria Alexander

Copyright © 2020 Grup Media Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii
Redactor: Diana Turculeț
Corector: Maria Popa
Copertă: Flori Zahiu
Tehnoredactare și prepress: Ioana Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
ALEXANDER, VICTORIA
Căile nebănuite ale iubirii / Victoria Alexander
trad. din lb. engleză: Anca Ilie - București: Litera, 2020
ISBN 978-606-33-6867-7

I. Ilie, Anca (trad.)

821.111

VICTORIA ALEXANDER

Căile nebănuite ale iubirii

Traducere din limba engleză
Anca Cristina Ilie

LITERA
București
2020

capitolul 1

30 noiembrie 1885

- El este alesul, spuse încet Veronica, Lady Smithson, mai mult pentru sine decât pentru femeia de alături.

Zâmbi satisfăcută. Îi plăcea așa de mult când totul mergea conform planului.

- Sst, făcu Portia, Lady Redwell, uitându-se mândră la vorbitorul aflat în spatele podiumului, pe scena din celălalt capăt al sălii.

- ... Și, de ce să nu recunoaștem, a fost vorba de mai multă aventură decât am crezut inițial, însă, privind retrospectiv, pot spune că nu a fost doar captivant, ci de-a dreptul remarcabil.

Sir Sebastian Hadley-Attwater făcu o pauză în stilul rafinat al unui vorbitor cu experiență, privind publicul așezat în fața lui, în sala de conferințe de la Clubul Exploratorilor.

Un zâmbet de cunoscător îi adânci gropițele din obraji, pe un chip poate prea frumos, dacă n-ar fi fost puțin mai bronzat decât era la modă. O cicatrice fascinantă îi brăzda fruntea, deasupra sprâncenei drepte. Ochii albaștri îi străluceau plini de umor și inteligență de sub părul de un blond atât de închis, încât părea șaten. Cercetă încet sala, și doar o femeie aflată de mult în mormânt ar fi putut să nu se întrebe cum ar fi dacă acești ochi ar privi-o pe ea și numai pe ea.

Veronica observă când el o zări pe verișoara lui, care stătea alături de ea mai în capătul sălii. O recunoscu, iar Portia îi oferă un zâmbet larg. Părinții Portiei muriseră când ea era foarte mică, iar ea fusese crescută de unchiul și de mătușa ei. Crescuse alături de Sebastian și alți șase

veri. El dădu ușor din cap, în semn că i-a observat prezența, apoi continuă să scruteze audiența cu privirea. Se opri o clipă asupra Veronicăi, deși, fără îndoială, se uita la pălăria ei, una dintre cele mai impresionante din sală, apoi continuă:

– În concluzie, dați-mi voie să afirm că un singur lucru în viață îți incită simțurile mai mult decât să pui piciorul pe un tărâm necunoscut sau să vezi cu ochii tăi priveliști pe care doar o mână de oameni le-au mai văzut înainte.

Ochii lui zăboviră din nou asupra Veronicăi, de data aceasta întâlnindu-i privirea. Ea ridică ușor bărbia și zâmbi palid. Un zâmbet de confirmare și încurajare, cu toate că, din ce auzise despre tânărul aventurier, nu prea avea nevoie de îmbărbătare. Isprăvile sale cu femeile erau pe măsura vastelor aventuri pe tărâmurii necunoscute, cel puțin potrivit bărfelor și Portiei.

– Iar acest lucru este – zâmbi mai larg, iar gropițele din obraji se adânciră, dacă acest lucru mai era posibil – întoarcerea acasă.

O năpădi cel mai plăcut sentiment al anticipării. „Oh, da, ar fi foarte potrivit.“

Mulțimea, care se adunase pentru a petrece seara în prezența celebrului explorator și a-i asculta poveștile despre tărâmurii necivilizate și oameni necunoscuți, izbucni în aplauze. Fusese o seară plină de emoția unor fapte îndrăznețe, istorisite de un maestru în arta povestitului. Sir Sebastian își încântase publicul.

Veronica se aplecă mai aproape de prietena ei și îi spuse încet la ureche:

– El este acela.

– Te-am auzit de prima oară, spuse Portia absentă, aplaudând cu un entuziasm neobișnuit. Un zâmbet plin de mândrie i se întipărise pe chip. Acela care?

– Cel pe care îl vreau.

– Cel pe care îl vrei pentru ce? Atenția Portiei rămăsese concentrată asupra lui Sir Sebastian, care accepta într-o manieră simplă și modestă uralele mulțimii. Veronica însă

credea că nu era nimic simplu și modest când venea vorba de acest explorator, cu toate acestea purtarea îi sporea charisma. „Va fi numai bun.“

– Iar acum, așa cum pot depune mărturie cei care m-au mai auzit vorbind alături, în această seară am fost mai eficient decât de obicei.

Se auziră chicoteli amuzate din public.

– Așadar, avem timp pentru câteva întrebări.

Din nou, privirea lui o căută pe a ei. Provocarea i se citi în ochi, de parcă o poftea să cuteze mai mult decât să-i întâlnească privirea. Veronica avea, într-adevăr, o întrebare, dar nu era pregătită să i-o adreseze. Cel puțin, nu încă. Se ridicară imediat vreo zece mâini. Sir Sebastian arătă spre un domn aflat în primele rânduri.

– Sir, începu bărbatul. În cea de-a treia carte a dumneavoastră povestiți întâlnirea cu un trib în timpul expediției pe Amazon și eram curios dacă...

– Oh, da, este perfect, murmură Veronica.

Portia pufni de o manieră care nu-i făcea cinste unei doamne.

– Prostii! Am crescut alături de omul ăsta. Pot să-ți enumăr câteva privințe în care nu e nici pe departe perfect. De exemplu, îmi amintesc... Portia se opri și își pironi privirea asupra Veronicăi: Cel pe care îl vrei pentru ce? Apoi își miji ochii. Ce pui la cale?

– Sir Sebastian. De partea cealaltă a Veronicăi, mătușa Lotte se ridică în picioare. Aș vrea să știu, dată fiind reputația dumneavoastră de explorator și aventurier și, așa cum mi s-a spus, de pionier în gândire...

– Oprește-o! o apucă Portia de braț pe Veronica.

– De parcă aș putea! Veronica o bătu ușor pe mână pe prietena ei ca s-o liniștească și-și ascunse rânjetul. Trebuia să se aștepte la asta. Domnișoara Charlotte Bramhall avea propria companie de dus.

– Mulțumesc, doamnă. Încerc să fiu progresist.

Sir Sebastian o gratulă pe mătușa Lotte cu zâmbetul lui fermecător. Zâmbet care cu siguranță îi făcea pe toți domnii din sală să-și dorească să fie în locul lui,

și pe toate doamnele să râvnească să fie împreună cu el. Veronică se întrebă dacă și doamna mai în vârstă de lângă ea era afectată în vreun fel.

Se părea că nu. Pe fața mătușii Lotte nu se citea nici o emoție.

- Excelent! dădu din cap mătușa Lotte. Atunci aș vrea să aflu care este părerea dumneavoastră referitoare la acceptarea femeilor ca membri în Clubul Exploratorilor.

Mulțimea fu străbătută de un fior, iar Portia își încleștă mai tare mâna pe brațul Veronicăi.

Sir Sebastian încruntă din sprâncene.

- Mă tem că nu prea înțeleg întrebarea.

- Este foarte simplu, tinere. Susțineți sau nu susțineți calitatea de membru cu drepturi depline a femeilor?

Sir Sebastian își alese cuvintele cu mare grijă.

- Mi se pare, de vreme ce sunteți aici în seara aceasta și conferințele societății sunt deschise tuturor, că nu este nevoie de vreo garanție a calității de membru cu drepturi depline pentru sexul frumos, deoarece acest lucru ar fi doar...

Cumpăni o clipă, apoi continuă:

- O povară.

Apoi îi adresă din nou un zâmbet extrem de plăcut, cu toate că mătușa Lotte se poate să-l fi considerat mai degrabă condescendent. Bietul de el! Poate că ajunsese să dea ochii cu aborigenii necivilizați din junglele îndepărtate de pe glob, dar nu apucase încă să poarte o bătălie cu domnișoara Charlotte Bramhall. Sir Sebastian continuă, fără să ia în seamă acest pericol iminent:

- Din câte știu, membrilor cu drepturi depline care își au reședința în Londra li se solicită să participe la toate chestiunile care privesc guvernarea organizației.

Veronica tresări.

- Și dumneavoastră considerați asta o povară? Mătușa Lotte își îndreptă umerii: Prostii! Poate sunteți dumneavoastră progresist, Sir Sebastian, dar poate că nu sunteți la curent cu progresele semnificative pe care le-au

făcut femeile în ultimii douăzeci de ani prin călătoriile independente și pură determinare. Femeile care pot să exploreze malurile Nilului pot cu siguranță să se descurce cu povara îndoielnică a administrării unei simple organizații.

- Nu am nici o îndoială, răsese el pe înfundate. Cu toate acestea, dragă doamnă, trebuie să ținem seamă și de tradiție. Nu trebuie să i se permită progresului să măture pur și simplu tradițiile care au fost respectate atâta vreme.

- Tradiția, domnule, este doar o scuză a bărbaților...

- Domnișoară Bramhall! Sir Hugo Tolliver, directorul Clubului Exploratorilor, sări în picioare, îl împinse ușor pe Sir Sebastian de pe podium și o țintui cu privirea pe Lotte. Acesta nu este nici timpul, nici locul pentru o dezbatere pe tema calității de membru.

- Atunci, vă rog să-mi spuneți... nu se lăsă Lotte mai prejos. Când ați fi de părere...

- Acum, doamnelor și domnilor, se adresă Sir Hugo întregii audiențe, în foaier se servesc aperitive și, conform tradiției noastre, Sir Sebastian ni se va alătura. Spunând acestea, Sir Hugo îl însoți pe Sir Sebastian jos de pe scenă și apoi spre ușă.

Oamenii se ridicară și porniră spre foaier, unde aperitivul era, cel mai probabil, o limonadă călduță care le oferea ocazia să facă personal cunoștință cu aventurosul Sir Sebastian.

Lotte se uită după ei.

- Ce enervant e omul ăla!

Veronica se ridică în picioare.

- Presupun că vorbești despre Sir Hugo. Sir Sebastian mi s-a părut foarte prietenos și chiar fermecător.

Lotte pufni, nemulțumită:

- Sunt croiți după același calapod, fără îndoială!

- Este bărbat, dragă, zâmbi Veronica. Trebuie să arătăm îngăduință.

- Ha! încruntă mătușa Lotte din sprâncene. Femeile le iartă orice bărbaților cu scuza asta, de secole! E timpul

să ne ocupăm locul convenit în societate. Se uită la Portia, care era încă pe scaun și încerca să lase impresia că nu le-ar fi cunoscut niciodată pe Lotte și pe Veronica. Veniți?

- Sigur că da, se ridică Portia împotriva voinței sale. Este vârul meu, la urma urmei.

- Atunci poate ar trebui să îl ții mai bine în frâu.

- Ia-o înainte, mătușă Lotte. Ne întâlnim acolo, spuse Veronica repede.

- Foarte bine. Lotte porni spre foaiere, iar hotărârea i se citea în postura corpului și în felul cum pășea.

- Ce ți-a venit să o iei cu noi în seara asta? întrebă Portia făcând ochii mari.

- Nu am adus-o eu. A fost o simplă coincidență că deja își planificase să participe. O coincidență plăcută.

- Asta nu este chiar cuvântul care îmi vine mie în minte, pufni Portia. Mi-era teamă că se poate întâmpla ceva de genul acesta.

- Ce vrei să spui?

- Știam că o să se dea în spectacol.

- Nici pe departe, dragă. Pur și simplu a pus o întrebare. Veronica o luă de braț pe Portia și o porniră după mulțimea care se îndrepta spre ieșire.

- Dar ce întrebare! Femeile membre ale Clubului Exploratorilor, auzi și tu!

- Avea în întregime dreptate și chiar sunt de acord cu ea, după cum bine știi, spuse Veronica încet. Și dacă n-ar fi întrebat ea, poate că întrebam eu.

Portia scoase un oftat:

- Nu știu de ce femeile din familia voastră trebuie să fie atât de... atât de...

- Independente în gândire? Inteligente fără să le fie teamă să o arate?

- Da, izbucni Portia. Nu se cade absolut deloc!

- Păcat!

- N-o să-ți găsești niciodată un alt bărbat dacă nu înveți să fii mai precaută. Vocea Portiei se auzea ca un avertisment: Bărbații nu își prea doresc femei extrem de inteligente.

- Iar eu nu îmi doresc un bărbat care se așteaptă să fiu altcineva decât ceea ce sunt, spuse Veronica trufașă. În plus, nu am deloc intenția să mă recăsătoresc.

Portia se opri cu piciorul în aer și o fixă cu privirea pe Veronica.

- Dumnezeu mare, Veronica, nu fi absurdă! Sigur că te vei recăsători. Eu știu că așa voi face. Cu toate că aș prefera să-mi aleg eu soțul, adăugă Portia ca pentru sine. În ultimele luni, familia sa începuse o campanie alimentată de bune intenții, și nu neapărat subtilă, pentru a-i găsi Portiei un nou soț, scoțându-i în cale un burlac după altul. Suntem femei. Asta se așteaptă de la noi.

Veronica îi aruncă un zâmbet amabil.

- Eu prefer să nu fac ceea ce se așteaptă de la mine.

- Da, știu, Portia își dădu ochii peste cap.

- Mai mult decât atât, nu înțeleg de ce femeile în situația noastră ar trebui să se mărite.

- Și despre ce situație este vorba, mă rog?

- Căsătoria le conferă femeilor securitate financiară.

Chiar și în ziua de azi și în epoca pe care o trăim, femeile dispun de puține modalități de a se întreține singure. Veronica ridică din umeri. Noi suntem independente din punct de vedere financiar. Viitorul nostru este asigurat. Așadar, nu e nevoie să ne căsătorim.

- Nu e nevoie să ne căsătorim? făcu Portia ochii mari, ca în fața unei blasfemii.

- Deloc! Veronica o luă de braț pe Portia și porniră din nou spre ușă.

- Doar nu te gândești să-ți petreci restul vieții singură?

- Nu, sigur că nu, clătină Veronica din cap. N-au trecut decât trei ani de la moartea lui Charles și deja m-am săturat să fiu singură. Și nu sunt genul de femeie căreia să-i placă să sară din patul unui bărbat în cel al altuia.

- Slavă cerului! exclamă Portia ușurată.

Veronica zâmbi. Nu se hotărâse încă dacă îi va spune Portiei exact ce avea de gând. Totuși, era posibil să aibă nevoie de ajutorul prietenei sale, chiar dacă natura

extrem de cuviincioasă a Portiei putea fi un impediment serios în calea unui ajutor real.

Veronica scrută cu privirea mulțimea din fața lor. Mătușa Lotte își croia drum prin foaiere cu un aer hotărât. Prin ușile deschise îl zări pe Sir Sebastian, înconjurat de admiratori, dintre care cea mai mare parte reprezentau sexul frumos. Discuta cu toată lumea care îi adresa vreun cuvânt într-un mod care i se păru Veronicăi, chiar și de la distanță, fermecător și binevoitor. Era admirabil.

- Mai povestește-mi despre vărul tău.

- Nu știu ce altceva ar mai fi de spus. Portia se gândi o clipă, apoi adăugă: Ai citit una dintre cărțile lui.

- De fapt, două.

- Așadar, îi cunoști preocuparea prostească pentru aventură, deghizată sub pretextul extinderii cunoașterii omenеști în necunoscut. Eu nu suport să le citesc. Sunt de-a dreptul șocante.

- Dar știe să spună o poveste, murmură Veronica.

Într-adevăr, proza lui i se păruse evocatoare și chiar senzuală.

- Familia a sperat ca el să intre în afaceri sau să studieze dreptul. În schimb, el și-a petrecut ultimii doisprezece ani călătorind în locurile de pe pământ unde puțini oameni civilizați s-au aventurat până acum. Este foarte dezolant.

- În mod clar, asta nu are nici o legătură cu dreptul, își reținu Veronica un rânjet.

- De mic a fost un rebel. Mereu făcea numai ce nu trebuia să facă. Nu respecta regulile nimănui, doar pe ale lui însuși. Și totuși... Portia oftă resemnată. A fost mereu preferatul meu.

- Undeva, în adâncul sufletului tău, Portia, și tu tânjești după aventură.

- Viața mea este mai degrabă plicticoasă, zise Portia ca pentru sine, apoi își dădu seama ce spusese. Nu plicticoasă. Ce absurd! Nu știu de ce am spus asta.

- Ce nu se îndoaie...

- ... se poate frânge. Da, da, mi-ai mai spus asta, dar este complet absurd, pufni Portia. Eu nu intenționez să mă îndoi sau să mă frâng.

- Sigur că nu, spuse Veronica. Ești foarte mulțumită de viața ta lipsită de evenimente.

Portia încuviință:

- Chiar sunt.

Veronica știa mai bine. Uneori se gândea cu uimire că era extrem de ciudat și neobișnuit faptul că ea și Portia, alături de Julia, Lady Winterset, se cunoșteau atât de bine, după ce se întâlniseră doar cu câțiva ani în urmă. Se întâlniseră din întâmplare la Fenwick and Sons, celebrii vânzători de cărți, dar fără îndoială că soarta voise să devină prietene atât de rapid. Fiecare dintre ele își pierduse soțul în urmă cu aproximativ trei ani, în accident sau din cauza bolii sau a unei întâmplări nefericite și se cunoscuseră într-un moment în care fiecare avea nevoie de o prietenă care să nu fie legată de pierderea suferită. Deși nu era genul de femeie evlavioasă, Veronica îi mulțumea lui Dumnezeu că își găsise aceste prietene, adevărate surori pe care nu le avusese și cărora nu le dusese dorul niciodată. Acum nici nu mai putea să conceapă viața fără ele.

- Exceptându-l pe Sebastian, suntem o familie cuviincioasă și conformistă, spuse Portia sigură pe ea, cu toate că Veronica se întreba în sine sa cum de o familie cuviincioasă și conformistă a putut să dea naștere unui bărbat care se plimba prin cele mai îndepărtate colțuri ale pământului. Sau poate că numai o astfel de familie putea să facă asta.

- Cu siguranță el nu arată nici pe departe a fi conformist. De fapt, cu aspectul său chipeș și ușor sălbatic, Sir Sebastian arăta ca protagonistul unui roman. Arată ca un bărbat care se aruncă cu capul înainte într-o aventură.

- Din cauza cicatricii, își studie Portia vărul. Îl face să arate ca, mă rog, exact așa cum este.

- Fără îndoială, un suvenir din una dintre expedițiile sale. pentru oameni și cărți

- Bănuiesc că îi place ca lumea să creadă asta, chicoti Portia. Însă adevărul este că a căzut dintr-un copac când era mic. Cu cât se apropiau mai mult de Sir Sebastian, cu atât se mișca mai încet mulțimea. Abia dacă mai înaintau. Portia bătea din picior, nerăbdătoare.

- Presupun că a trecut ceva vreme de când nu l-ai mai văzut.

- S-a întors în Anglia de câteva luni, potrivit restului familiei. Dar încă nu și-a făcut apariția la nici una dintre întâlnirile de familie la care am participat și eu. Însă, cum mai este mai puțin de o lună până la Crăciun, aceste adunări vor fi din ce în ce mai frecvente, iar Sebastian va trebui să fie prezent. Portia își întinse gâtul ca să vadă după mulțimea din fața ei. Am înțeles că și-a achiziționat o casă în provincie.

- Oh? remarcă Veronica pe un ton obișnuit. Și crezi că asta înseamnă că intenționează să stea mai mult timp într-un loc?

- N-am nici cea mai mică idee care îi sunt intențiile, dar cu siguranță am să-l întreb, dacă mai ajungem și noi vreodată aproape de el. De ce îmi pui atâtea întrebări despre Sebastian? Portia își miji ochii. Și nici nu mi-ai răspuns. Cum adică el este cel pe care îl vrei? Pentru ce?

- Nu m-am hotărât încă.

În mulțimea din fața lor se făcu brusc loc, iar Veronica o împinse pe Portia înaintea. Însă Portia se opri în loc.

- Veronica Smithson, nu cred că m-ai mințit vreodată până acum.

- Prostii, Portia! dădu din mână Veronica. Te-am mințit de nenumărate ori!

- Și nici n-ai fost vreodată nehotărâtă în legătură cu ceva.

- Ah, păi, totul are un început.

- Ce ți-ai pus în cap?

Veronica se uită pe lângă ea.

- Se face loc în spatele tău.

- Nu-mi pasă! Portia făcu ochii mari. Dacă ți-ai pus în cap să-l cucerești pe Sebastian, trebuie să te avertizez, nu îl interesează căsătoria.

- Nici pe mine, așa cum cred că am stabilit deja. Veronica o luă de braț, o răsuci și începu s-o împingă spre Sebastian.

- Atunci ce vrei? se smulse Portia din strânsoare, refuzând să se clintească din loc.

- N-o să-ți placă.

- Fără îndoială.

- Nu trebuie să-ți faci griji.

- El este vărul meu, iar tu ești prietena mea, deci cu siguranță trebuie să-mi fac griji.

- Atunci poți să te liniștești. Nu doresc să devin soția vărului tău, spuse Veronica, fixându-și privirea asupra lui Sebastian. Am de gând să-i fiu amantă.

capitolul 2

Portia rămase cu gura căscată.

- Ce să devii?

- Ai auzit foarte bine.

- Speram că m-a înșelat auzul. Sau că am surzit. Auzind așa ceva, o persoană decentă poate surzi. Există avertizări în legătură cu astfel de lucruri, să știi. Portia se încruntă. Nu se poate să vorbești serios!

- N-am vorbit niciodată mai serios, spuse Veronica, cu ochii zăbovind asupra lui Sebastian. Era un bărbat frumos.

- Ei bine, n-am să permit una ca asta! Și nu pot să cred că te gândești la așa ceva! Știu că nu-ți pasă de lucruri de felul ăsta, dar asta este... bolborosi Portia. Este imoral! Așa este. Ba mai mult de-atât! Portia își îndreptă spatele și o privi în ochi pe Veronica: Este scandalos! Iar eu n-am să permit asta!

Câteva capete se întoarseră spre ele.